

...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.370/2022/6-II.

A Fővárosi Ítéltábla a jogtanácsos kamarai jogtanácsos által képviselt Felperes1 (Felperes címe) felperesnek, a jogi képviselő1) által képviselt Alperes1 (alperes címe1) alperes ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselőjének felelőssége iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2022. szeptember 28-án meghozott 6.G.42.016/2020/37. számú ítélete ellen, az alperes által 38. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán – a 2023. február 22-én megtartott nyilvános tárgyaláson – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 45.000 (negyvenötezer) forint első- és másodfokú ügyvédi költségéből álló perköltséget.

A 36.000 (harminchatezer) forint elsőfokú és a 48.000 (negyvennyolcezer) forint másodfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 37. sorszámu ítéletében megállapította, hogy az alperes, mint az adós gazdálkodó szervezet volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ezzel okozati összefüggésben a hitelezők követelésének teljes mértékben történő kielégítése 8.737.790 forint tekintetében megghiúsulhat. Kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 forint jogtanácsosi munkadíjat és külön felhívásra az államnak 36.000 forint feljegyzett kereseti illetéket.

[2] Az irányadó tényállás szerint alperes a adós1 „f.a” (továbbiakban: adós) ügyvezetője volt 2013. február 15-től, a felperes pedig az adós hitelezője. Az adós felszámolását a felperes kezdeményezte 2019. március 21-én. A felszámolás kezdő időpontja 2020. február 11. napja.

2019. május 6-án az alperes, valamint az adós másik tulajdonosa, mint eladó, továbbá Tanúl, mint vevő között üzletresz átruházási megállapodás jött létre, mely szerint az eladók a tulajdonukat képező, 3.000.000 forint névértékű üzletreszüket értékesítik. A névértéktől eltérő 50.000 forint vételárat arra figyelemmel állapították meg, hogy az adóhatóság hátralékkezelési osztálya végrehajtási eljárást folytat az adóssal szemben. Eladók a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 61/B. § (3) bekezdésére figyelemmel vállalták, hogy a szükséges közbenső mérleget elkészíttetik és benyújtják. Az eladók kijelentették, hogy az adós fizetőképese, a vevő pedig azt, hogy az adós könyvelési dokumentációját, kiadási és bevételi bizonylatait, szerződéseit, valamint a könyveléshez szükséges valamennyi iratát és a házipénztárát átvette.

Az ugyanezen a napon készült taggyűlési jegyzőkönyv szerint a taggyűlésen az alperes, mint ügyvezető bejelentette, hogy lemond e tisztségéről és a megválasztott új ügyvezető a vevő, Tanúl lett, aki a megbízást elfogadta. Ezzel egyidejűleg társasági szerződést módosító okiratot is készítettek, mely szerint – egyebek mellett – az adós székhelye megváltozott, illetve rögzítették a tag- és a képviselő változást.

[3] Az adóhatóság az adósnál folytatott vizsgálat során 2020. augusztus 7-én felszólította Tanúlt, hogy tanúként írásban nyilatkozzék az adós adóvizsgálatával összefüggésben. Tanúl nem vitatta, hogy az iratokon az ő aláírása szerepel, de állította, hogy az üzlet „nem jött össze”. Mérleg hiányában a cégbíróság a változást nem jegyezte be, a cég nem került a tulajdonába. Iratanyagot nem vett át, mert arra a könyveléshez szüksége volt az eladónak. Az okiratok aláírása során pénzt nem kapott. Az általa fizetett összeget, mivel az átírára nem került sor és a szerződéstől „visszalépett”, visszakérte. Vele a cég nem működött és a felszámolóval sem volt kapcsolatban.

[4] Az adós felszámolója 2020. szeptember 22-én elkészítette az egyszerűsített befejezés zárójelentését és a zárómérleget, amely tartalmazta, hogy az alperest a felszámoló felszólította a Cstv. 31. §-ában előírt kötelezettségek teljesítésére. Az ügyvezető közölte, hogy az ügyvezetésről lemondott, mely változás átvezetése nem történt meg. Az alperes, aki az adós utolsó ügyvezetője volt, a vagyonnal nem számolt el, az iratanyagot és a zárómérleget nem adta át a felszámolónak.

Az alperes 2021. január 27-én közzétette az adós beszámolóit.

[5] A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes, mint az adós volt ügyvezetője a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és ennek következtében a hitelezők 8.737.790 forint követelésének teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. A felperes visszaigazolt, módosított hitelezői igénye 8.264.498 forint volt.

A keresetében előadta, hogy az alperes az adós kizárólagos ügyvezetője volt 2018. december 4. napjától. Az adós felszámolását a felperes kezdeményezte 2019. március 21-én, melynek kezdő időpontja 2020. február 11. napja.

A felperes az adósnál vizsgálatot tartott, melynek során a felszámoló közölte, hogy az alperes előadása szerint az üzletrészt értékesítette és az iratanyagot is átadta a vevőnek. Közölte azt is, hogy az adós 2017. óta nem végzett tevékenységet. A revízió nyilatkoztatta Tanúlt, aki tagadta, hogy a könyvelési iratok a birtokába kerültek és az iratanyagot átvette.

A revízió megállapította, hogy az adós 2019 végétől elmulasztotta benyújtani a bevallásait, míg a 2018. évi utolsó közzétett beszámoló jelentős készletet, követelést és pénzeszközállományt tartalmazott. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet legkésőbb a felszámolás kezdeményezésének időpontjában, 2019. március 21-én fennállt. Az alperes nem adta át a felszámolónak az adós iratanyagát és nem számolt el a vagyonával, de nem tett eleget a számviteli kötelezettségének sem, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének megfelelően az alperes hitelezői érdekeket sértő magatartása vélelmezhető.

Az alperes védekezésére figyelemmel előadta, hogy a cégszabványok a felszámolást megelőző utolsó ügyvezetőként az alperes szerepel. A cégnyilvántartás közhitelessége okán törlés nélkül a lemondás ténye harmadik személyekkel szemben nem hatályosulhat, tehát az alperest terhelte az irat- és vagyonátadási kötelezettség, amit igazol Tanúl nyilatkozata is. Utalt a Ctv. 61/B. §-ában foglaltakra is, azonban igazolást nem nyert, hogy közbenső mérleg elkészült, azt közzétették, így addig nem is hatályosulhatott volna az üzletrész átruházása. A cégnyilvántartás adataiban nincs nyoma annak, hogy a társaság változásbejegyzési kérelmet nyújtott volna be.

Az alperes által hivatkozott 2019. és 2020. évi beszámoló közzétételére csak 2021. január 27-én, az adós 2021. január 15-én közzétett megszüntetését követően került sor, ezért a bizonyítási teher átfordulása megállapítható.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Előadta, hogy nincs okozati összefüggés az alperes tevékenysége, az adósi vagyon csökkenése és a hitelezői kielégítés megghiúsulása között, ugyanakkor a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetői feladatait a hitelezői érdekek figyelembevételével látta el és ezáltal a társaság vagyona nem csökkent. Hangsúlyozta, hogy a 2019. és 2020. évi beszámoló közzétételre került, továbbá az ügyvezetői tisztségéről lemondott, amit igazolt. Állította, hogy Tanúl minden céges iratot átvett, de hivatkozott arra is, hogy az ügyvezetői tisztségről történő lemondásakor az adófolyószámla adózási többletet

mutatott, köztartozása nem volt. Az új ügyvezetőnek és tulajdonosnak lett volna kötelezettsége a változások átvezettetése. Az alperes a felszámoló értesítését követően a felszámolóval is közölte a fentieket, és miután eleget kívánt tenni ügyvezetői tisztségéből eredő kötelezettségeinek, visszaszerezte Tanúltól ideiglenesen a cégiratokat és könyvelési iratokat, így eleget tett a 2019. és 2020. évre vonatkozó beszámoló közzétételi kötelezettségének. Vitatta, hogy okozati összefüggés áll fenn a hitelezői kielégítés meghiúsulása és az alperes magatartása között.

[7] A törvényszék döntése indokolásában megállapította, hogy a felperes keresete megalapozott.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének felhívását követően rögzítette, hogy a felperes hitelezői minősége okán jogosult volt a per megindítására, és nem volt vitás az sem, hogy az alperes a felszámolás kezdő időpontját megelőző három éven belül az adós ügyvezetője volt. A felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontját 2019. március 21. napjában jelölte meg.

[8] A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti körülményeket a felperesnek kell bizonyítani, de a felperes a bizonyításai teher átfordulását állította, mivel az alperes nem teljesítette a felszámoló felé a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban írt kötelezettségeit, valamint a beszámoló kapcsán a közzétételi kötelezettségét, a közzétételre csak az adós megszüntetését követően, 2021. január 27-én került sor. Tekintettel az alperes azon hivatkozására, hogy lemondása okán nem tekinthető az adós vezetőjének, a törvényszék vizsgálta a bizonyítási teher változására vonatkozó szabály alkalmazhatóságát.

E körben a felek által hivatkozott jogszabályok, így a Ptk. 3:25. § (1) bekezdés d) pont, a Ctv. 22. §, a Ctv. 88. §, valamint a Ptk. 3:13. § (2) bekezdés és 3:29. § (3) bekezdés ismertetését követően megállapította, hogy a bejegyzett ügyvezetőt terhelte a csődtörvény szerinti kötelezettség teljesítése. Az alperes által előadottak és csatolt bizonyítékok nem alkalmasak annak igazolására, hogy 2019. május 7. napjától nem ügyvezetője az adósnak. A bejegyzett vezető tisztségviselő az alperes volt, a közhiteles nyilvántartásból történő törlés nélkül kívülálló, harmadik személyekkel szemben a lemondás nem hatályosulhat, míg arra adat nem merült fel, hogy a cégbíróságon kezdeményezte volna a nyilvántartásból a törlését. Az alperesi hivatkozással ellentétes tartalmú a rendelkezésre álló vevői nyilatkozat is. Az alperes hivatkozott arra is, hogy a felszámolóval a felhívását követően együttműködött, vagyis a felszámoló is az alperest tekintette az adós ügyvezetőjének.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes, mint harmadik személy számára a cégszabályzatba bejegyzett alperes tekintendő ügyvezetőnek a perrel érintett időszakban, őt terhelte az irat-és vagyonátadási kötelezettség.

A kifejtettek folytán a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján a bizonyítási teher átfordult, az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy vezetői tisztsége alatt nem állt be az adósna a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, avagy fennállta esetén vezetői feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el.

[9] A törvényszék a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjának vizsgálata körében rögzítette, hogy az időpontot a felperes a felszámolási kérelem 2019. március 21. napján történt benyújtásában jelölte meg. Mivel ezt az alperes vitatta, ezért felhívta állítása, vagyis annak bizonyítására, hogy az adós adófolyószámláján a felszámolási kérelem benyújtását követően többlet volt. Mivel erre vonatkozó bizonyítékot nem csatolt, ezért az elsőfokú bíróság a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét 2019. március 21-ével látta megállapíthatónak.

[10] Mivel az alperes a bíróság felhívására a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti körben nem terjesztett elő bizonyítékot, nem mentette ki, ezért a bíróság bizonyítottanak találta, hogy az alperes vezetői tisztsége alatt beállt a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és ezt követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el.

[11] A vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket sértő magatartása és a hitelezői igények kielégítése közötti ok-okozati összefüggés körében – mivel e körben a bizonyítási érdek továbbra is felperest terheli – a felperes bizonyítási szükséghelyzetre hivatkozott az iratátadás hiányában, melyet az elsőfokú bíróság bizonyítottanak talált.

[12] Az alperes bizonyíthatta volna, hogy vezetői feladatainak ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe véve járt el, ha pedig tanúsított is hitelezői érdeket sértő magatartást, az nem áll okozati összefüggésben a hitelezői igény kielégítésének megghiúsulásával. Az alperes azonban e körben nem terjesztett elő értékelhető bizonyítékot, így a törvényszék a fentiek szerint határozott.

[13] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, továbbá a felperes kötelezését kérte az első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

Jogorvoslati kérelmében az elsőfokú döntés ismertetését követően, a jogi érvelés körében – lényegében az elsőfokú eljárás során előadottakat megismételve – kifejtette, hogy álláspontja szerint nincs ok-okozati összefüggés a tevékenysége, a vagyon csökkenése és a hitelezők kielégítésének megghiúsulása között. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal a társaság vagyona nem csökkent, a hitelezők követelésének kielégítését nem hiúsította meg.

Hivatkozott arra is, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti mulasztás nem terheli, a beszámolók közzétételre kerültek, amit okirattal igazolt.

Az ügyvezetői tisztségben bekövetkezett változás vonatkozásában a BDT2013. 2847. számú döntésre hivatkozott, mely szerint a vezető megválasztásától és a megbízás elfogadásától

kezdvé jogosult a társaság képviselőjére bejegyzés nélkül is. Mivel igazolta az ügyvezetői tisztségről történt lemondását és az iratok átadását, ezért a felelősségre vonásának nincs helye.

Kiemelte azt is, hogy a társaság adófolyószámlája adózói többletet mutatott, a céget közmű- vagy köztartozás nem terhelte. E körben hivatkozott a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-elemző csoportjának 2016.El.II.JGY.G2. sorszámu összefoglaló véleményére.

Mindezekre tekintettel állította, hogy nem követett el a Cstv. szerinti felelősséget megalapozó magatartást, ügyvezetői feladatait a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látta el, a számlákat időben kifizették.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az ítélet helybenhagyását kérte.

Kifejtette, nem ért egyet azzal az alperesi állítással, mely szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az ügyvezetői feladatait a hitelezők érdekének figyelembevételével látta el, de azzal sem, hogy a beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének felróható elmulasztása, vagy a Cstv. 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti kötelezettségek nem teljesítése az alperest nem terhelte. Megjegyezte, az alperes a 2019. évi és a 2020. évi beszámolót a társaság cégjegyzékből történt törlését követően elkészítette és közzé is tette.

Hangsúlyozta, hogy az alperes által hivatkozott BDT-ben írt döntés arra az esetre irányadó, ha már folyamatban van az új ügyvezető bejegyzése, melyre a jelen esetben nem került sor. Helyesen állapította meg a törvényszék azt is, hogy jóhiszemű harmadik személyekkel szemben a lemondás, törlés nélkül nem hatályosulhatott, de a felszámolási eljárást lezáró végzés is az alperest, mint az adós volt vezetőjét kötelezte fizetésre, mely tény az alperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta.

Az a fellebbezési nyilatkozat, mely szerint a társaság adófolyószámlája adózói többletet mutatott, az általa csatolt „Megállapodás üzletrész átruházása tárgyában” elnevezésű dokumentum tartalmával is ellentétes. Ebben ugyanis az szerepel, hogy a vételár kialakításánál a felek figyelemmel voltak arra, hogy az adózóval szemben végrehajtási eljárás van folyamatban, és az eladók tájékoztatták a vevőt, hogy a végrehajtási ügyérték 3.000.000 forintnál magasabb.

A bíróság tisztázta, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése értelmében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha fennállt, akkor a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el a feladatait. Az alperes e körben nem terjesztett elő bizonyítékot, nem mentette ki magát.

[15] A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

[16] Az ítéltábla leszögezi, a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) egyik szándékolt újítása, hogy a jogi képviselővel eljáró félnek a jogállítást a jogalap [Pp. 7. § (1) bekezdés 8. pont] megjelölésével kell megtennie, és annak megfelelő történeti tényállást kell tennie, míg a bíróság a felperes által megjelölt jogalapra, anyagi jogi rendelkezésre alapított kereseti kérelemről dönt.

[17] A felperes a 2020. december 1-jén benyújtott keresetében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára és az (5) bekezdésre hivatkozva kérte az alperes felelősségének a megállapítását.

[18] A felhívott Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatára alapított kereset alapján a bíróság a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adósnál vezetői tevékenységet ellátó személy felelősségét akkor állapítja meg, ha vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el és – ezzel összefüggésben – a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése (a vagyonsökkenésen kívüli) más okból meghiúsulhat.

[19] A felperes állította, hogy az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti irat- és vagyonátadási kötelezettségének a felszámoló felé nem tett eleget, de az adós 2019. évi és 2020. tört évi (tevékenységzáró) beszámolóját sem készítette el, azok közzétételéről és letétbehelyezéséről nem gondoskodott, így az alperes hitelezői érdeket sértő, a hitelezői követelések kielégítését eredményező jogsértő magatartása vélelmezetten megállapítható.

[20] A Cstv. 33/A. § (5) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben a vezető a felszámolás kezdő időpontját megelőzően neki felróhatóan nem vagy nem megfelelően tett eleget a gazdálkodó szervezet éves beszámolója [összevont (konszolidált) éves beszámolója] külön jogszabályban meghatározott létbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 31. § (1) bekezdés a)-d) pontja szerinti beszámolóképzési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, neki kell bizonyítania, hogy a vezetői tisztségének időtartama alatt nem következett be fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet, vagy ha ilyen körülmény fennállt, a vezetési feladatai ellátása során a hitelezők érdekeit is figyelembe vette.

[21] A bíróságnak a felhívott rendelkezések alapján abban kellett állást foglalnia, hogy a felperes által az érvényesített jogot és a kereseti kérelmet megalapozó tényként előadottak, a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésében megjelölt mulasztások, olyan „más oknak” minősülnek-e, amelyek meghiúsították a hitelezői igények teljes mértékben való kiegyenlítését.

[22] Az elsőfokú bíróság „más okként” elfogadta a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése bizonyítási szabályainak alkalmazását lehetővé tevő mulasztásokat, mellyel az ítéltábla nem ért egyet.

[23] Az ítéltábla e körben az alábbiak kiemelését tartja szükségesnek.

[24] Mint ahogy arra a Fővárosi Ítéltábla a 15.Gf.40.134/2021/7/II. számú határozatában rámutatott, – melyet a Kúria a Gfv.VI.30.544/2021/6. számú ítéletével hatályában fenntartott – az alperes felelősségének megállapítására akkor kerülhet sor, ha a felperes a keresetlevelében a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben rögzített, általa felhívott törvényi tényállásnak megfelelő történeti tényelőadást tesz, és azt a rá vonatkozó bizonyítási szabályok szerint bizonyítja. Az (5) bekezdésben rögzített rendelkezés csupán bizonyítási kötelezettséget áthárító szabály, az alperes részéről ellenbizonyításnak, kimentésnek akkor lehet helye, ha a felperes előadja azokat az említett, bizonyítási szabállyal nem érintett tényállításait, amelyek az általa megjelölt felelősségi tényállás elemeként a jogszabály megkíván.

Ez adott esetben – a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára alapított kereset esetén – az a vezetői magatartással okozati összefüggésben álló más ok, amely a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítését vagyonsökkenés előidézése nélkül megghiúsíthatja. A jogalkotó a törvényhely (5) bekezdésében ugyanis nem speciális tényállást alkotott, hanem bizonyítási szabályt. Ezt támasztja alá a Kúria a Gfv.VI. 30.083/2022/4. számú határozatában is, rámutatva, hogy e jogszabályhely a bizonyítási terhet fordítja meg a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének egyes elemei, így a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése és a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó vezetői magatartás vonatkozásában.

Amennyiben tehát a felperes a keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének második fordulatára alapítja, a keresetlevelében meg kell jelölni azt a más okot, amely a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének a megghiúsulását eredményezheti.

[25] Mint azt az ítéltábla a fenti határozatában kifejtette, a jogalkotó a „más ok” mibenlétét pontosan nem határozta meg, az azonban bizonyos, hogy a vagyonsökkenéshez képest más, azaz a hitelezők kielégítése olyan módon hiúsul meg, hogy az nem jár az adósi vagyon csökkenésével, továbbá csak az olyan magatartás eredményezheti a felelősség megállapítását, melyet a vezető tisztségviselő a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében meghatározott időintervallumban, vagyis a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet alatt tanúsít. A Kúria a Gfv.VI.30.026/2022/3. számú ítéletében e körben – egyebek mellett – rögzítette, hogy ilyen más ok lehet például az adóst terhelő kötelezettségek, biztosítékok vállalása, adósságok halmozása.

Nem minősülhet továbbá ilyen „más oknak”, vagyis figyelembe vehető magatartásnak a beszámoló külön jogszabályban meghatározott módon történő letétbehelyezésének, illetve közzétételének az elmulasztása sem, mivel ezen mulasztás is a bizonyítási terhet fordítja meg, míg – mint arra a Kúria a Gfv.VI.30.083/2022/4. számú ítéletében is utalt – ezen mulasztás önmagában nem képes előidézni a hitelezői igények kielégítésének a megghiúsulását.

[26] Jelen esetben a felperes a keresetében a „más ok”-ot a Cstv. 31. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségek nem teljesítésében és a 2019. évi, valamint a 2020. évi beszámoló közzétételének az elmulasztásában, vagyis a bizonyítási érdek átfordulását megalapozó tényekben jelölte meg. E mulasztások azonban a kifejtettek szerint nem minősülhetnek olyan, a hitelezői követelések teljes kielégítését megghiúsító más oknak, amelyek a Cstv. 33/A. §-a szerinti felelősséget megalapoznák. Az előadottak ugyanis a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének az alkalmazását teszik lehetővé.

[27] Mint ahogy a Kúria a Gfv.30.083/2022/4. számú határozatában rámutatott arra, csupán a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésének 2017. július 1-jén hatályba lépett módosítása tette egyértelművé, hogy a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásnak két, egymástól elkülönülő lehetséges következménye állhat fenn, egyrészt a vagyonsökkenés, másrészt a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítésének más okból, tehát a vagyonsökkenésen kívüli okból történő megghiúsulása. A felperes maga dönti el, hogy a perben milyen igényt érvényesít az alperessel szemben, az eredményes perlésnek azonban előfeltétele, hogy a felperes a keresetlevélben tett tényállásai, jogállítása és a bíróság döntésére irányuló határozott kérelme egymással összhangban álljanak.

[28] Tekintettel arra, hogy a felperes keresetét a Cstv. 33/A. § (1) bekezdés második fordulatóban írtakra – a hitelezői követelések teljes mértékben történő kielégítése más okból megghiúsulhat fordulatra alapítva – terjesztette elő, míg a felhozottak az (5) bekezdés alkalmazhatóságát tették lehetővé, és nem tekinthetőek a kifejtettek szerint a hitelezői követelések teljes kielégítését megghiúsító más oknak, így a felperes keresete a felhívott okból alaptalan.

[29] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

[30] Az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására figyelemmel a fellebbezésben, illetve a fellebbezési ellenkérelemben felhozottakat az ítéltábla nem vizsgálta, azok a felhívott törvényi tényállásnak megfelelő történeti tényelőadást nem tartalmaznak.

[31] Megjegyzi azonban az ítéltábla, hogy teljes mértékben egyetért a törvényszék álláspontjával az alperes vezetői minőségét, illetve az őt terhelő kötelezettségek elmulasztását illetően, mely a bizonyítási teher alakulása tekintetében bír jelentőséggel. Osztja továbbá a törvényszék azon álláspontját is, mely szerint az alperesi állítással szemben a felperes által megjelölt időpontban az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, melyek azonban a megkívánt további tényállási elem, a „más ok” tekintetében tett tényelőadás hiányában nem teszik alapossá a keresetet.

[32] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest, hogy fizesse meg az alperesnek a jogszabályi hivatkozással felszámított, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett tevékenységre figyelemmel, mérlegeléssel megállapított összegű ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltséget.

[33] A le nem rótt 36.000 forint elsőfokú, valamint a 48.000 forint fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad, annak megfizetésére a felperes a teljes személyes illetékmentessége folytán nem kötelezhető.

Budapest, 2023. február 22.

Dr. Czifra Veronika s.k. Spiegelbergerné dr. Pofonka Mariann s.k. Dr. Horváth Andrea s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró